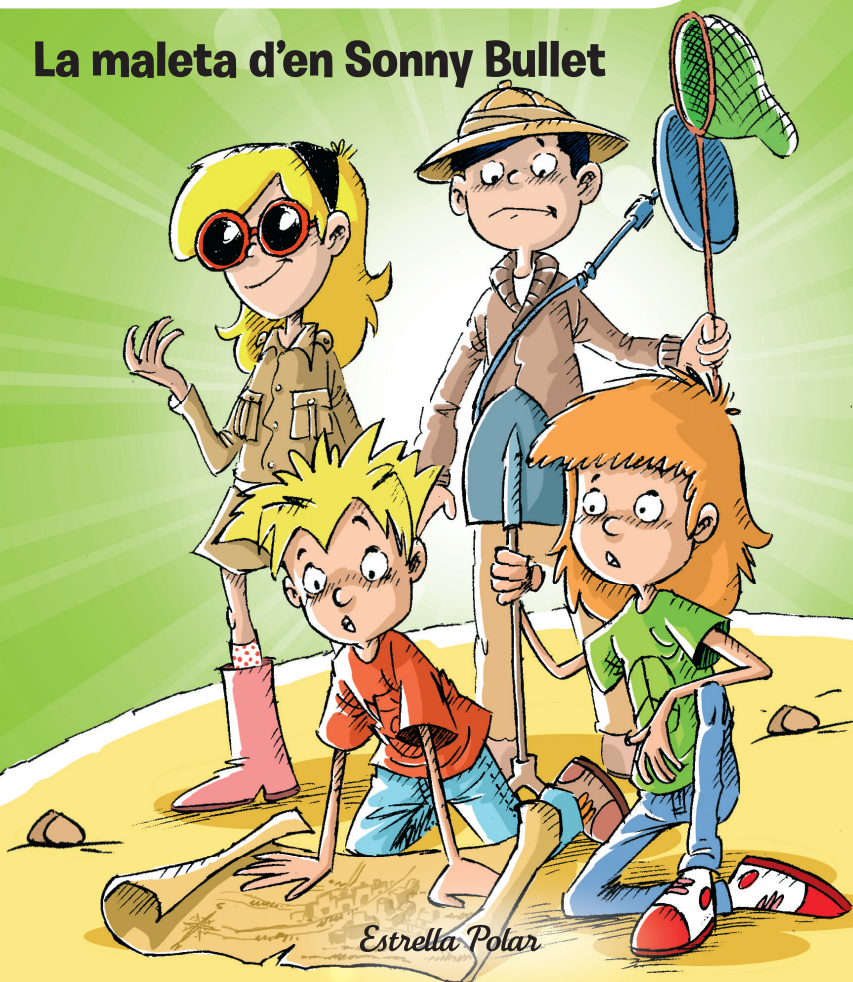

Lillian Wallaby

MONDAY & MAY

La maleta d'en Sonny Bullet

Lillian Wallaby

MONDAY & MAY

**La maleta
d'en Sonny Bullet**

Estrella Polar

© Text: 2015, Jaume Copons i Francesc Puigpelat
© Il·lustracions d'interior i coberta: 2015, Sergi Càmara
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Autors representats per IMC Agència Literària

Primera edició: març del 2015

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9057-706-6
Dipòsit legal: B. 2.693-2015
Impressió: Reinbook

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1. Adéu-siau, Great Green

Aquesta història comença en un restaurant vegetarià. Sí, ja sé que no és un lloc gaire interessant. Però tranquils, perquè el que va començar com un sopar avorrit ens va portar al que en Monday definiria com un autèntic festival de bajanades.

Com cada divendres, vam anar a sopar amb els nostres pares al Great Green, el restaurant vegetarià de la nostra amiga, la Sra. Leopardi. I com que el Great Green sempre està buit, no vam tenir cap problema per escollir taula. Cal tenir en compte que la ciutat de Pepperstone, Texas, ostenta dos rècords mundials:

Primer rècord. Hi ha 2.235 caps de bestiar per habitant.

Segon rècord. Hi ha 10.238 persones
CARNÍVORES per cada persona vegetariana.

En aquestes circumstàncies, a qui se li acudeix
muntar un restaurant vegetarià? Només a una dona
tan estrafolària com la Sra. Leopardi.

Uns dies abans d'aquell sopar vaig ajudar la
Sra. Leopardi a fer una llista dels clients de l'últim
mes perquè ella mateixa ja s'adonava que, després
de deu anys, el restaurant no acabada d'arrencar.
I aquesta va ser la breu llista de clients que vam
elaborar:

1. Un faquir indi que anava a peu cap a San Francisco, on havia d'actuar en un congrés de dentistes.
2. Josh Fatt, que pesava 180 quilos, i a qui el metge havia posat a dieta.
3. El xèrif Myflower. Algú li va dir que servien Hamburgueses a les Mil Vaques. A la primera mossegada, va escopir i es va adonar de la confusió: eren hamburgueses de tofu a l'alfàbrega.

Amb clientela d'aquesta mena, era impensable que el restaurant funcionés. I no, no funcionava. Aquell divendres, quan ens va servir les postres, la Sra. Leopardi es va dirigir als nostres pares.

—Burt, Dana, tinc males notícies —va dir una mica trista.

—Què passa?

—He rebut una notificació del banc. Els dec 25.000 dòlars. I si no pago d'aquí a pocs dies executaran la hipoteca sobre el local i perdré el Great Green.

Els meus pares es van indignar. En Monday, en canvi, semblava satisfet perquè no suportava els sopars dels divendres al Great Green. A mi tampoc m'agradaven, però em semblava terrible que la nostra amiga perdés el seu restaurant.

—I què faràs, Elsa? —li va preguntar la mare.

—No ho sé. La veritat és que el negoci no va bé... Però hi ha una cosa que encara em fa més ràbia...

—I què és?

—El Sr. Busher! El Great Green és dels pocs negocis de Pepperstone que no controla. Segur que se'l quedarà ell.

—Segur —va confirmar la mare—. Ja deu estar preparant algun projecte horrible. No m'estranya-

ria que volgués convertir el Great Green en una de les seves repugnants hamburgueseries.

El meu pare, que és un ingenu incurable, va defensar el Sr. Busher.

—En Busher té les seves coses, però és un home raonable. Li has demanat un ajornament, Elsa? O que et doni un mes més?

—A en Busher!? —es va indignar la Sra. Leopardi.

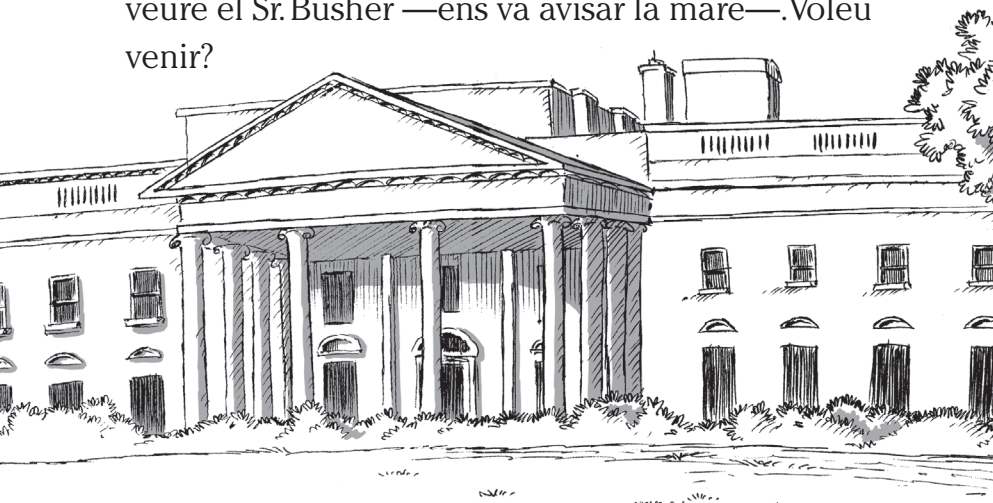
—A aquell capitalista contaminador? —va afegir la mare.

El pare, malgrat les reaccions, va insistir en la seva teoria:

—Li demanaré una cita, a en Busher. Ja veureu com tot s'arregla en un tres i no res! Parlant la gent s'entén!

I al cap de tres dies el pare havia aconseguit la seva cita.

—Aquesta tarda anirem amb la Sra. Leopardi a veure el Sr. Busher —ens va avisar la mare—. Voleu venir?

—Al Ranxo Busher?! —va exclamar en Monday.
Estàvem encantats. Com tothom a Pepperstone, havíem sentit dir meravelles d'aquell ranxo, però mai no hi havíem entrat, només l'havíem vist des de la palissada que l'envoltava. Era una gran oportunitat per veure si era cert el que s'explicava! I sí que ho era. Només va caldre creuar la palissada per adonar-se que el Sr. Busher vivia rodejat de luxe. Tan sols destacaré tres detalls del ranxo:

Primer detall. El ranxo tenia dos camps de golf de 18 forats amb 800 vaques que s'encarregaven de mantenir l'herba ben curta. El problema és que embrutaven una mica.

Segon detall. Davant de la mansió hi havia una reproducció de la Torre Eiffel, però una mica més alta que la de debò.

TERCER detall. La façana de la mansió era una reproducció, en marbre rosa, de la Casa Blanca. I fins i tot tenia el seu propi Despatx Oval!

Vam aparcar davant l'escalinata de l'entrada, al costat de les dotze limusines del Sr. Busher.

—Quin luxe! —va exclamar en Monday.

—Llavors, potser el pare té raó —vaig respondre—. Tant li deu fer tancar el Great Green. Per a ell, 25.000 dòlars no deuen ser res.

La meva observació era raonable, però deixava al marge un detall: els multimilionaris acostumen a ser garrepes, i els garrepes mai no són raonables.

En efecte, quan el pare li va exposar la seva petició, en Busher li va respondre contundentment:

—Impossible, senyors! No puc ajornar el pagament dels 25.000 dòlars.

—Per què?

—Vostès no es poden imaginar els problemes que tenim els empresaris: dono menjar a 53.454 treballadors i als meus 423 advocats, que estudien com puc evadir impostos. No tinc ni per arribar a final de mes. Sense aquests 25.000 dòlars, Busher Corporation està acabada.

—No és veritat! —es va indignar la Sra. Leopardi—. El que vol és quedar-se amb el Great Green!

—No li negaré que m'encanta el lloc —va respondre en Busher amb cinisme—. Encara li diré més...els ensenyaré una cosa.

Un majordom va portar una carpeta i ens va ensenyar els plànols de la futura hamburgueseria Busher, el Great Cannibal. Ens va mostrar com seria la decoració i fins i tot la carta. Tenia preparada la carta! A en Monday li va fer venir saliva. El «Menú Caníbal», a nou dòlars, incloïa:

Primer plat. Un quilo i mig de patates fregides amb tres ous ferrats.

Segon plat. Entrecot de tres quilos. Poc fet o sagnant.

Postres. Gelat de multigustos (9 boles).

—Això és una broma de mal gust?! —va exclamar la Sra. Leopardi—. Vostè dóna per fet que no pagaré aquests 25.000 dòlars! Però ho faré!

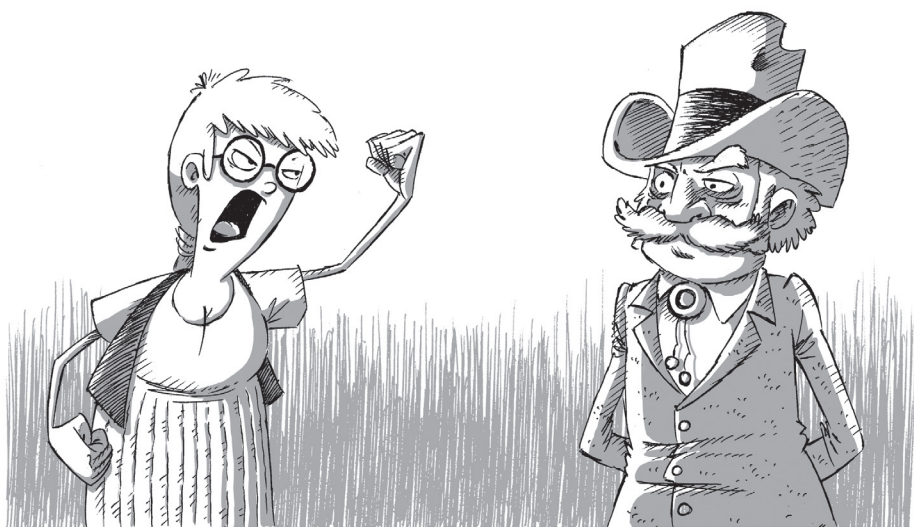
—I com ho farà? —va respondre en Busher—. Té un saldo de 34 dòlars al seu compte. Ho sé, perquè, com ja deu saber, el banc Busher és meu.

La mare va haver de subjectar la Sra. Leopardi perquè no fes una ximpleria.

—Nosaltres l'ajudarem! —va dir el pare.

—Vostès, senyors Ocean? —va contestar en Busher—. Crec que tenen un saldo una mica més alt: 127 dòlars. Ànims!

—Aconseguirem els diners! —va assegurar la mare.

Es va muntar un enrenou impressionant que es va acabar de sobte quan dos esbirros d'en Busher ens van deixar enmig del carrer. I quan ja érem dins del cotxe, el Sr. Busher va aparèixer a l'escalinata del ranxo i va cridar:

—Tenen nou dies per pagar-me! Només nou!

Com veieu, tot i que l'inici del Great Green va ser una mica insípid, de cop i volta, ara ens trobàvem enmig d'un bon sarau. Teníem un problema: aconseguir 25.000 dòlars. I només teníem nou dies! Crec que fins i tot en Monday ho tenia clar. I si no, que ho expliqui ell mateix en el pròxim capítol.